

rada obviněného. Zprostita tedy kárná rada obviněného jednak z důvodů věcných, jednak z důvodů formálních.

Odvolání vrchního prokurátora právem označuje za pochybený názor kárné rady, že obviněného bylo zprostiti, když zástupce komory netrval na jeho potrestání. Neboť postavení zástupce advokátní komory v kárném řízení není, jak plyne z ustanovení kárného statutu §§ 23, 24, 27, 31, 34, 37, 47, 50 a 53 postavením obžalobce ve smyslu trestního řádu, a nevázalo proto prohlášení zástupce komory, že netrvá na potrestání, což se rovná zpětvzetí odkazovacího usnesení, kárnou radu, a nebylo na překážku, by obviněný nebyl přes to odsouzen kárnou radou pro jednání uvedené v odkazovacím usnesení, které tvoří podklad ústního jednání (srov. rozh. č. 33 dis. sb. n. s.). Že pánem obžaloby je kárná rada a nikoli zástupce advokátní komory, odůvodnil obširně nejvyšší soud v nálezech č. 39, 110 dis. sb. n. s. Dlužno proto považovati prohlášení zástupce komory, že nečiní návrh na potrestání, za bezvýznamné.

Leč přes to nelze odvolání přiznati úspěch. Odvolání ve věci samé dovozuje, že každý advokát a kandidát advokacie je povinen se zřetelem ke svému povolání uznávati autoritu a býti poslušen příkazu svého stavovského úřadu, jehož zdárná působnost by jinak nebyla ani možná. Plnění této povinnosti, že lze vynutiti podle advokátního řádu a kárného statutu jen kárným řízením a nebyl proto prý obviněný této povinnosti zproštěn ani v době, kdy se proti němu vedlo kárné řízení.

Protože však v řízení trestním dáno jest obviněnému na vůli, chce-li na otázky odpovídati čili nic (§§ 203, 245 II. tr. ř.), nelze ani v řízení kárném, kde při nedostatku výslovného předpisu jest užiti obdobně zásad trestního řízení (arg. § 41 II. 59 kárn. st.) obviněnému přičítati k tíži, když nezodpověděním připisu použil jako obviněný svého práva odepřítí odpověď kárnému soudu. Obviněný ovšem porušil povinnosti povolání tím, že nevyhověl opětným příkazům kárné rady, by vrátil stížnost, jež mu byla k podání vyjádření zaslána. V tomto směru zajiště nesměl — přes shora vyslovenou zásadu, s níž vrácení přílohy nemělo nic společného — ponechati bez odpovědi opětované výzvy kárné rady. Leč v tomto směru nebylo odvolání podáno a nebyla proto možna změna v neprospěch obviněného ultra petitum odvolacího návrhu.

Čís. 230 dis.

Předpoklady, za nichž lze konati kárné líčení v nepřítomnosti obviněného advokáta, po případě zříditi mu zástupce dle § 44 kár. stat.

Není řádným obesláním obviněného k ústnímu přelíčení, jak je má na mysli § 44 kár. stat. (§ 79 tr. ř.), byla-li doporučená zásilka odevzdána listonošem kancelářské úřednici obviněného, mající plnou moc (poštovní), jež sice příjem v doručovací kartě potvrdila, avšak zdráhala se podepsati zpáteční lístek, a oznámila-li kancelář obviněného výboru

advokátní komory, že zásilku nebylo lze churavému obviněnému doručiti a že se ponechává k další dispozici v kanceláři.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 19/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl v neveřejném zasedání, slyšev zástupce generální prokuratury, odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Brně ze dne 2. června 1934, zrušil tento kárný nález a věc vrátil do první stolice, a to kárné radě advokátní komory v Praze, by o ní znovu jednala a rozhodla.

Důvody:

Obviněný má právo zúčastniti se v kárném řízení ústního líčení, při němž, dostaví-li se k němu, má býti vyslechnut a má právo se patřičně hájiti. Tohoto práva na bezprostřední obranu může se ovšem obviněný vzdáti buď výslovně projevem souhlasu, by se ústní líčení konalo v jeho nepřítomnosti, buď mlčky tím, že, byv k líčení řádně předvolán, ani se k němu nedostaví, ani jinak si nehledí zabezpečiti zachování svého práva na osobní přítomnost při něm. Jen za těchto předpokladů lze konati líčení v jeho nepřítomnosti. Tyto předpoklady však nebyly splněny v případě, o nějž jde, poněvadž řádné doručení obsílky k líčení dne 2. června 1934 vůbec prokázáno není.

Ze sdělení poštovního úřadu vysvítá, že doporučená zásilka ze 26. května 1934 s obsílkou obviněnému k ústnímu líčení na 2. června 1934 odevzdána byla listonošem dne 28. května 1934 kancelářské úřednici obviněného, mající plnou moc — roz. poštovní — z 1. července 1931, jež ovšem příjem v doručovací kartě potvrdila, avšak zdráhala se podepsati zpáteční lístky. Dne 31. května 1934 došel pak výboru advokátní komory, jak v kárném nálezu samém uvedeno, z kanceláře obviněného přípis ze 30. května 1934 bez podpisu, že doporučenou zásilku DR nebylo lze churavému obviněnému doručiti a že zásilky ponechány k další dispozici v kanceláři. Z toho stavu věci vysvítá nade vší pochybnost, že nelze v tomto případě mluvit o řádném obeslání obviněného k ústnímu přelíčení, jak je na mysli má § 44 discipl. statutu, po případě § 79 tr. ř.

Tento nedostatek řádného obeslání obviněného nebyl napraven ani tím, že kárná rada ustanovila v den před ústním líčením podle odst. 2 § 44 kár. statutu plnomocníka-advokáta; vždyť zákonné předpoklady pro toto opatření tu vůbec nebyly, když tu nešlo o případ, že »se nevědělo, kde obviněný se zdržuje« (viz první věta odst. 2 § 44 cit. zák.), nehledíc ani k tomu, že přece § 44/2 cit. zákona předpokládá plnomocníka řádně informovaného, kdežto v tomto případě plnomocník, byv ustanoven v den před ústním přelíčením, navrhl odročení věci, poněvadž vůbec nemohl prostudovati spisy a získati informace.

Bylo proto již z toho důvodu vyhověti odvolání a to podle obdoby § 26 zákona z 21. května 1868, č. ř. z. 46 ihned v zasedání neveřejném a uznati, jak uvedeno, při čemž byla věc odkázána kárné radě advokátní komory v Praze, poněvadž opatření toto podle povahy věci a obsahu projevů stavších se ve spisech jeví se býti účelným.

Čís. 231 dis.

Porušení cti a vážnosti stavu, nikoliv i povinností povolání požadováním zřejmě přemrštěného palmare; přečin byl spáchán již požadováním zřejmě přemrštěných palmárních útrat; nevyžaduje se, by se jich advokát domáhal žalobou; obviněného nevyvíňuje, že požádal výbor advokátní komory, by spor ohledně útrat přátelsky vyrovnal.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 21/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce moravské advokátní komory z nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 12. září 1934, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění z kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání, a uznal obviněného vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaným tím, že svým klientkám účtoval zřejmě přemrštěné částky jako palmare.

Z d ů v o d ů:

Zástupce advokátní komory, nechávaje nedotčeny body II. a III. kárného nálezu, napadá jen onu část nálezu (I.), pokud jím byl obviněný zproštěn z obvinění, že svým klientkám Marii a Aloisii Č-ým účtoval jako palmare zvláště křiklavě nepřiměřené, tedy zřejmě přemrštěné částky.

Jak z obsahu kárných spisů na jevo vychází, zastupoval obviněný od roku 1929 v různých právních záležitostech své klientky jmenované Marii a Aloisii Č-é a za tuto svoji činnost předložil jim v březnu 1933 tři účty, jimiž se od nich dožadoval zaplacení celkové částky v původní výši 62.203 Kč 35 h, později na částku 47.636 Kč 30 h snížených. K žádosti pozdějšího právního zástupce Aloisie a Marie Č-ých Dr. Otakara P-a, s níž obviněný projevil souhlas, byly palmární výlohy obviněným shora uvedenými třemi účty požadované upraveny výborem moravské advokátní komory tak, že u prvního účtu, znějícího původně na 19.844 Kč 95 h, resp. později na paušální částku 15.000 Kč, byla uznána přiměřenou jen částka 3.186 Kč 16 h. Druhý účet, znějící na 13.602 Kč 50 h, resp. 12.636 Kč 30 h byl upraven na 5.176 Kč 90 h a konečně u třetího účtu byla přiznána jako přiměřená částka jen 8.196 Kč 82 h místo 28.755 Kč 90 h, resp. 20.000 Kč obviněným požadovaných.